

UZASADNIENIE

P. N. został skazany następującymi wyrokami:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 24 września 2012 roku, w sprawie **II K 207/12** za przestępstwa popełnione:

a) w okresie 10 do 11 kwietnia 2012 roku z art. 278 § 1 kk,

b) w dniu 05 maja 2012 roku z art. 278 § 1 kk,

c) w dniu 18 kwietnia 2012 roku z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 1 roku i 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 4 lat próby, a następnie postanowieniem z dnia 07 lipca 2016 roku, w sprawie II Ko 461/16 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary z zaliczeniem na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie w dniu 14 i 15 maja 2012 roku;

2. wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 30 września 2013 roku, w sprawie **VII K 427/13** za występki z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym,

3. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 14 kwietnia 2015 roku, w sprawie **VII K 43/15**, za występki z art. 279 § 1 kk, popełniony w dniu 30 grudnia 2014 roku na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem z dnia 18 lipca 2016 roku, w sprawie II Ko 438/16 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary;

4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku, w sprawie **II K 43/16**, za występki z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 15 stycznia 2016 roku na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywa od dnia 17 maja 2016 roku, z zaliczeniem na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie w dniu 15 stycznia 2016 roku;

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 07 lipca 2016 roku, w sprawie **II K 108/16** za występki z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 08 lutego 2016 roku, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem na poczet kary okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania w sprawie w okresie od dnia 08 lutego 2016 roku do dnia 17 maja 2016 roku;

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 25 sierpnia 2016 roku, w sprawie **II K 135/16**, za występki z art. 279 § 1 kk, popełniony w dniu 5/6 sierpnia 2015 roku na karę 1 roku pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary okresu zatrzymania w sprawie w dniu 15 stycznia 2016 roku.

Dowody:

karta karna k. 19 –19v;

opinia o skazanym z Zakładu Karnego we W. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 25 – 25v;

wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 5 – 5v, k. 6 - 7v, k. 11-12, k. 13 – 13v

wyroki Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie, k. 9 – 9v, k. 20

Skazany P. N. od 17 maja 2016 roku odbywa karę 3 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku w sprawie II K 43/16 w Zakładzie Karnym we W.. Następnie będzie odbywać:

- 1 rok 6 miesięcy łącznej kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 24 września 2012 roku w sprawie II K 207/12;

- 1 rok 6 miesięcy kary pozbawienia wolności z wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 14 kwietnia 2015 roku, w sprawie VII K 43/15;

- 2 lata 6 miesięcy kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 07 lipca 2016 roku, w sprawie II K 108/16;

- 1 roku kary pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 25 sierpnia 2016 roku, w sprawie II K 135/16.

Z opinii Zastępcy Dyrektora Zakładu Karnego we W. wynika, że przewidywany koniec wykonania kar wobec skazanego P. N., to 26 lipca 2025 roku.

P. N. pochodzi z rodziny pełnej. Rodzice jego jednak nadużywali alkoholu i dochodziło między nimi do aktów agresji. Obecnie rodzice skazanego ograniczyli spożywanie alkoholu, a ich relacje uległy polepszeniu. Skazany ma dwóch braci i siostrę. Jeden z braci osadzonego odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności. P. N. posiada wykształcenie zawodowe - stolarz. Od IV do VI klasy szkoły podstawowej skazany przebywał w Ośrodku Szkolno- (...) w G.. Od VI klasy do 20 roku życia przebywał w Zakładzie (...) w S., gdzie ukończył kilka kursów zawodowych. W czasie pobytu w S. otrzymywał okresowo leki uspokajające. P. N. nie podejmował prób samobójczych, jednakże rok temu dokonał kilku pocięć przedramienia w reakcji na problemy rodzinne. W przeszłości skazany nadużywał alkoholu. Zaprzestał on jednak tego po zauważeniu u siebie eskalacji zachowań agresywnych pod wpływem alkoholu. Przed osadzeniem P. N. nie miał stałej pracy, podejmował się prac dorywczych.

Zachowanie skazanego podczas odbywania kary pozbawienia wolności jest oceniane jako przeciętne. Dotychczas nie był on nagradzany, za to raz karany dyscyplinarnie. W środowisku współosadzonych nie zawsze funkcjonuje zgodnie i bezkonfliktowo. Swoim zachowaniem skazany przyczynił się do opuszczenia celi mieszkalnej przez współosadzonego. P. N. nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Skazany nie wyraża chęci podjęcia nauczania, jednak aktualnie oczekuje na zatrudnienie. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Zadania wynikające z programu stara się realizować na bieżąco. W rozmowach wychowawczych prezentuje krytyczny stosunek wobec popełnionych przestępstw oraz stylu życia, jaki prowadził przed osadzeniem. Czas wolny spędza na czytaniu prasy, książek oraz oglądając telewizor. Skazany jest kawalerem, nie posiada dzieci. Utrzymuje kontakt z matką, rodzeństwem, kuzynostwem i konkubiną.

Dowody:

opinia o skazanym z Zakładu Karnego we W. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 25 – 25v

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach P. N. na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego. Wyroki w sprawach opisanych wyżej w punktach od 1 do 3 (II K 207/12, VII K 427/13, VII K 43/15) wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku, natomiast wyroki opisane w punktach od 4 do 6 (II K 43/16, II K 108/16, II K 135/16) zostały wydane po wejściu w życie z dniem 01 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396) i dotyczą czynów popełnionych po dniu 30 czerwca 2015 roku. Na uwadze należy mieć fakt, że czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku w sprawie XV K 985/15 został popełniony w dniu 25 czerwca 2015 roku.

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. Artykuł 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 01 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 01 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Stwierdzenia jedynie wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstw (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej. Natomiast w myśl art. 87 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Należy wskazać, że zarówno czyny, jak i skazania w sprawach wymienionych powyżej w pkt od 1 - 3 miały miejsce pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Czyny w sprawach od 4 do 6 zostały natomiast popełnione po dniu 01 lipca 2015 roku. Z przedstawionego wyżej zestawienia wyroków skazujących wynika ponadto, że czyny z orzeczeń 1 – 3 zostały popełnione po dacie wydania poprzedzających je wyroków, a więc nie zachodzą warunki z art. 85 kk. Realny zbieg przestępstw zachodzi wyłącznie pomiędzy czynami objętymi wyrokami wskazanymi w pkt 4 – 6.

Dokonując wspomnianej analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 01 lipca 2015 roku.

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku - art. 85 § 2 kk w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane. Zgodnie z art. 87 § 1 kk, w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów, mogłyby podlegać kary, orzeczone wobec P. N. w wyroku:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 24 września 2012 roku, w sprawie II K 207/12, gdzie został skazany na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
2. Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 30 września 2013 roku, w sprawie VII K 427/13, gdzie został skazany na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, która po zastosowaniu przelicznika z art. 87 § 1 kk równa się 90 dniom pozbawienia wolności (tj. 3 miesiącom),
3. Sądu Rejonowego w Chełmnie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wąbrzeźnie z dnia 14 kwietnia 2015 roku, w sprawie VII K 43/15, gdzie został skazany na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
4. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 kwietnia 2016 roku, w sprawie II K 43/16, gdzie został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności.
5. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 07 lipca 2016 roku, w sprawie II K 108/16, gdzie został skazany na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
6. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 25 sierpnia 2016 roku, gdzie został skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Analiza skazań zapadłych wobec P. N. wskazuje, iż kary orzeczone wyżej wymienionymi wyrokami nie zostały wykonane i każda z nich podlega wykonaniu. Nie wystąpiły też okoliczności wyłączające wydanie wyroku łącznego w rozumieniu art. 85 § 3 kk, ponieważ żaden ze wskazanych wyroków zapadłych w stosunku do skazanego nie został orzeczony za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. Zarządzenie wykonania kar pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach II K 207/12 i VII K 43/15 nastąpiło odpowiedni 07 lipca 2016 roku i 18 lipca 2016 roku, a więc po dniu popełnienia przez oskarżonego wszystkich czynów. Ponadto skazany do dnia dzisiejszego nie rozpoczął odbywania kary ograniczenia wolności orzeczonej w sprawie VII K 427/13 (art. 57 a § 1 kk). Obecnie postępowanie wykonawcze w sprawie VII K 427/13 w zakresie wykonywania kary ograniczenia wolności jest zawieszona na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 03 czerwca 2016 roku, wydane w sprawie II Ko 443/16.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec P. N. mieści się w granicach od 3 lat pozbawienia wolności (najsurowsza z wymierzonych kar jednostkowych spośród podlegających łączeniu w sprawie II K 43/16) do 9 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlega okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: II K 207/12 w dniu 14 i 15 maja 2012 roku, II K 43/16 w dniu 15

stycznia 2016 roku, II K 108/16 w okresie od dnia 08 lutego 2016 roku do dnia 17 maja 2016 roku oraz okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 43/16 od dnia 17 maja 2016 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec P. N..

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Oznacza to konieczność kierowania się dyrektywami prewencji indywidualnej i generalnej, których szczególna rola wynika z faktu, że kara łączna stanowi instytucję służącą do swoistego podsumowania działalności przestępczej sprawcy, obejmującą syntetyczną i całościową ocenę zachowań sprawcy przejawiającą się w postaci jednej kary wymierzonej za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa (vide: P. Kardas, [w:] Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926; M. Szewczyk, Glosa do uchwały SN z 20 stycznia 2005r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102, s. 449). Wymierzając karę łączną Sąd nie może jednak abstrahować od dyrektyw pomocniczych wypracowanych w orzecznictwie na tle interpretacji art. 85-91 kk i winien uwzględnić w szczególności istnienie i zakres związku przedmiotowo-podmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji wobec P. N., godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popołnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstępstwa od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziłyby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłyby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne

stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Przenosząc powyższe rozważania na okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że kara łączna winna być wymierzona P. N. z zastosowaniem zasady asperacji.

Sąd miał na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich. Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez P. N. nie zachodził bliski związek czasowy, albowiem między czynem z wyroku wymienionego w pkt 1 a czynem objętym wyrokiem wymienionym w pkt 6 upłynęły niemalże 4 lata. Zachodził jednak związek miejscowy, albowiem wszystkie czyny zostały popełnione w W.. Ponadto przestępstwa naruszyły działalność dobra chronione prawnie - mienie oraz działalność instytucji państwowych. Dodatkowo za zastosowaniem zasady asperacji przemawiała potrzeba uwzględnienia prewencyjnego oddziaływania kary, tak w znaczeniu prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Skazany jest osobą, która na przestrzeni wielu lat nie wyciągnęła żadnych konstruktywnych wniosków ze swoich sprzecznych z prawem działań podejmowanych przez niego już przed osiągnięciem pełnoletności, a oceny tej nie zmieniają w żadnym razie jego werbalne zapewnienia o krytycznym stosunku do popełnionych przestępstw. Przy orzekaniu kary łącznej wobec P. N., należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W Zakładzie Karnym we W. oceniono jego zachowanie jako przeciętne, albowiem był on raz karany dyscyplinarnie. Dotychczas też nie był nagradzany.

Reasumując, Sąd nie znalazł żadnych przesłanek, aby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozostawałoby w sprzeczności z zasadami prewencji ogólnej oraz szczególnej i de facto prowadziłoby do nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, a do takiej kategorii osób należy zaliczyć P. N.. Dopiero oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie pośredniej stwarza podstawy do orzeczenia kary łącznej w granicach adekwatnych z punktu widzenia zasad prewencji ogólnej i prewencji szczególnej, przy uwzględnieniu zasady racjonalizacji, jako podstawowego celu wymiaru kary łącznej oraz zasady humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych, a także zasady poszanowania godności człowieka określonej w art. 3 kk.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec P. N. zasady asperacji winna być wymierzona kara łączna 7 lat pozbawienia wolności.

W pkt II wyroku, mając na względzie treść art. 577 kpk na poczet kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie: II K 207/12 w dniu 14 i 15 maja 2012 roku, II K 43/16 w dniu 15 stycznia 2016 roku, II K 108/16 w okresie od dnia 08 lutego 2016 roku do dnia 17 maja 2016 roku oraz okres kary dotychczas odbytej w sprawie II K 43/16 od dnia 17 maja 2016 roku.

W pkt III wyroku, w oparciu o art. 576 § 1 kpk, pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.

Skazany P. N. nie pracuje i nie osiąga żadnego dochodu, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, dlatego w oparciu o art. 624 § 1 kk, Sąd zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (pkt VI wyroku).